

[Ingerlise Koefoed]

færdiggøre, det kan jeg ikke rigtig forstå, og det ville jeg egentlig godt have en forklaring på.

Mette Madsen (V):

Venstre har i dag, som ved hver eneste debat gennem de sidste mange år, stillet som en ufravigelig betingelse for at give grønt lys for bevillinger til en modernisering, som vi naturligvis gerne ser, at man fik genforhandlet alle reglementer og overenskomster.

Svar på det kommer ministeren lidt halvhjertet med. Jeg synes, ministeren kryber udenom, for det blev sagt lidt svagt, at ministeren selvfølgelig tillagde nye aftaler megen vægt, og der står også i bemærkningerne, at man vil indlede disse forhandlinger.

Men hvilket resultat vil ministeren acceptere? Det svar blæser stadig i vinden, og det er en ting, vi fra venstre i hvert fald vil have meget klart på bordet og vurdere, inden vi kan gå ind for en ombygning.

Jeg sagde nogle bemærkninger om, at venstre ikke var alt for positiv over for at udvide teatrets budget i en ændringsperiode, og ministeren prøvede at pådutte mig, at dermed ville venstre ikke have yderligere turnévirk-somhed. Jeg synes, det er meget uretfærdigt. Alle og enhver ved, at venstre til enhver tid har arbejdet for så mange turneer, som det overhovedet var muligt at få inden for teatrets budget.

Fru Birte Weiss sagde, at man ikke havde ændret stilling; det havde ikke været en køvendig. Men når man ser på forespørgselsdebatten fra februar 1979, hvor man taler om de tre kunstarters forbliven sammen, ser man, at daværende kulturminister Niels Mathiasen bruger 3-4 hele spalter til på en meget smuk måde at fortælle om, hvorfor det er så vigtigt, at vi bevarer de tre kunstarter under samme tag. Han får i denne tale sagt meget om, hvor vigtigt det er at bevare denne del af Danmarks kulturelle identitet.

Jeg vil gerne spørge ministeren om, hvordan et parti, hvordan en regering på så kort tid fuldstændig kan overse et så smukt og et så dybt engagement i det, vi taler om i dag.

Så har ministeren henvist til betænkningen. Om denne betænkning vil jeg gerne sige, at vi var en kreds af mennesker, der sad i godt og vel et år og skulle tilrettelægge Det kgl. Teaters fremtid. Jeg tror, den hellige lid

brændte i os. Vi vidste, at gennem mange år var den ene betænkning efter den anden blevet udarbejdet, men var endt på den hylde, hvor de nu står og samler støv. Jeg tror ikke, vi et øjeblik drømte om, at det ville ske med denne betænkning, men den er på vej derop, fordi den indebar også, at der skulle laves en ændret lov om Det kgl. Teater, og det siger ministeren nu at der ikke skal.

Det er en af de ting – ja, nu brænder den røde lampe, og jeg må vende tilbage om lidt, når der kan blive en kort bemærkning, for jeg vil gerne slutte med at sige et par ord om, at denne betænkning ikke må ende på en hylde og samle støv. Det er den alt for god til.

Poulsgaard (FP):

Det er faktisk sjældent, at jeg er glad for en socialdemokratisk kulturminister, men i dag var jeg faktisk lidt glad for kulturministeren, for jeg synes, kulturministeren sagde det helt rigtige.

Nu havde tre ordførere, fru Birte Weiss, fru Mette Madsen og fru Gerda Møller, sagt, at de aftaler og regler ville blive en fantastisk gevinst, og jeg imødegik jo. Og dér siger ministeren ganske rigtigt: vi kan ikke ændre de aftaler ved noget diktat. Vi ved i hvert fald, at så længe vi har en socialdemokratisk regering og minister, så bliver de fagforeningsdominerede. Derfor vil der selvfølgelig ikke blive den mindste gevinst i det. Det skal ministeren have tak for.

Men så forundrede det mig, det, ministeren siger i fortsættelsen. Ministeren sagde – hvis jeg har fået det noteret rigtigt ned – at hun ganske præcis kunne sige, hvilke rationaliseringsgevinster der vil blive. Så længe ministeren ikke ved, hvad aftaler der kommer i stand – for som ministeren ganske rigtigt sagde, kan vi ikke ændre dem ved dikta-ter – så kan jeg ikke rigtig komme til at forstå, hvordan ministeren så ganske præcis kan sige, hvilke rationaliseringsgevinster der vil blive.

Så er jeg også utryk, meget bange, for denne her huspoet, eller hvad det nu er, man vil til at have ansat dernede. Hvis det skal være noget à la »Pollemand, kom hjem« eller sådan et makværk, der også skal til at være dér, så skulle vi hellere lade være med det.